

Hij van

Roos Moggré

Hoe is het om de partner van een bekende Nederlander te zijn? Deze week: presentator/communicatietrainer **Donatello Piras (42)**, echtgenoot van radio- en tv-presentatrice Roos Moggré (37).

Interview: Mieke van Wijk. Fotografie: Marloes Bosch. Visagie: Nicolette Brøndsted.

‘Door de lange aanloop naar onze eerste date **voelde ik me weer achttien**’

“In de zomer van 2012 moest ik een fietsvakantie met vrienden in Frankrijk afbreken, omdat ik in Nederland een training moest geven. De toenmalige presentatrices van het *Jeugdjournaal* dienden te worden voorbereid op het verkiezingsdebat. Doordat ik daarvoor een deel van mijn vakantie moest opofferen, had ik daar weinig zin in. Dat veranderde op slag toen Roos zich

aan me voorstelde. Meteen dacht ik: wat een sprankelende vrouw, dit kan een leuke training worden! Als coach heb ik vaker een klik met mensen, maar dit was van een andere orde. Zeker toen ik verschillende politici speelde en zij me onderbrak en vragen stelde, moest ik verbloemen hoezeer ik van haar onder de indruk was. Dat lukte maar ten dele, want na afloop van de training zei een collega tegen me: ‘Joh, wat was er met jou? Je had zo’n rood hoofd, je leek wel een vrouw in de overgang met opvliegers.’ Toen ik vervolgens vanuit mijn kantoor naar buiten keek, zag ik Roos weggrijden in een stationwagen. Teleurgesteld veronderstelde ik dat ze vast een man en kinderen had. Niet ►

‘Ik was gewend me overal uit te kunnen praten, **maar dat lukt me bij Roos niet**’

wetende dat zij evenals ik net weer vrijgezel was. Mijn getuige op ons huwelijk afgelopen september herinnerde me er fijntjes aan hoe ik hem destijds om advies vroeg hoe ik het moest aanpakken. ‘En dat voor de man die altijd zo goed met vrouwen kon omgaan!’ grapte hij. Uiteindelijk heb ik haar via *LinkedIn* een berichtje gestuurd. Dat had overigens niet als effect dat we onmiddellijk zijn gaan daten. Roos kwam net uit een relatie en had geen zin om direct in de volgende te stappen. We hebben dan ook maandenlang een mailwisseling gehad. Dat waren dan wel mails waar ik echt voor ging zitten; die stuurde ik niet zo even voor de vuist weg. Pas in het voorjaar van 2013 hadden we een date. De lange aanloop daarnaartoe maakte het uiteraard extra spannend. Ik voelde me weer achttien. Ook zij was enigszins van slag. Ze kwam te laat doordat ze haar fiets niet kon vinden en uiteindelijk maar een taxi had genomen. Het werd een superavond die we in een soort roes hebben beleefd. Roos is verbaal volledig tegen me opgewassen. Ik verdien mijn

brood met praten en was gewend me overal uit te kunnen praten, maar dat lukt me bij haar niet. Zij blijft kritisch doorvragen. Lang was ik niet genegen om over mijn binnenwereld te praten. Het is nog steeds niet iets wat ik vaak doe, maar inmiddels ben ik beter in staat mijn gevoel onder woorden te brengen. Dat Roos dat bij me heeft losgemaakt, vind ik heel fijn. Sinds ik vader ben, zit ik sowieso emotioneel anders in elkaar. Toen we na de echo hoorden dat het een meisje werd, schoot ik vol. Dat gebeurde opnieuw bij de geboorte van Isabella (2). Een geweldige ervaring, al was de bevaling voor Roos bijzonder pittig en heeft ze uiteindelijk een ruggenprik gekregen. Dat ik me lyrisch kan verliezen in een pastagerecht heeft natuurlijk alles met mijn Italiaanse roots te maken. Zodra Roos dan nuchter opmerkt: ‘Don, doe even rustig, het is maar een bord pasta hè,’ voel ik me meteen onbegrepen, haha. Temperament? Dat hebben we allebei, dus het kan af en toe flink knallen. Maar dat werkt een stuk beter dan opsparen. Iets wat we allebei in eerdere

relaties deden. In de zomer van 2017 heb ik Roos ten huwelijk gevraagd op Sardinië, waar mijn familie vandaan komt en we met z’n drietjes vier weken vakantie vierden. We wilden graag een mooi feest, het liefst in Italië.

Uiteindelijk vonden we een prachtige locatie: Montegridolfo, een plaatsje ter hoogte van Rimini. We zijn er eerst een keer naartoe gevlogen om te kijken en waren direct verkocht. Zo’n mooie, romantische ambiance. Er ligt een oude burcht, met een kerkje en een stadhuis. We konden onze gasten onderbrengen in een sfeervol middeleeuws straatje dat uitkwam op een pleintje. Het was er die dag in september stralend weer.

We hebben met z’n allen buiten kunnen eten, het was fantastisch. Echt de dag van ons leven. Om alles te organiseren hadden we een weddingplanner in de arm genomen. Overigens ben ik zelf ook erg van het plannen. Niet alleen wat mijn werk betreft, maar ook in mijn vrije tijd werd elke activiteit ingepland. Toen ik een kerstvakantie helemaal had dichtgetimmerd met elke dag iets leuks werd ik door Roos teruggefloten. Zij wil dat er ruimte overblijft om rust te nemen of spontaan iets te kunnen doen. Als ze ziet dat ik moe ben, drukt ze me op het hart dat ik ook eens nee tegen iets zeg. Ze is zeker zorgzaam, maar niet op het pampieren af. Ik ben echt een clichéman als ik ziek ben. Zodra ik dan met een zielige stem roep dat ze haar vriendin die arts is, moet bellen, zegt ze lachend: ‘O, is het weer zo ver?!’ Ze doet me dan zó komisch na, dat ik zelfs als ik me beroerd voel nog om mezelf kan lachen. We doen als gezin veel samen, maar we gunnen elkaar ook afzonderlijke ervaringen. Zo kan ik met mijn vrienden gaan skiën en zij met een vriendin naar Parijs gaan. Het is altijd fijn thuiskomen, want bij niemand voel ik me zo op mijn gemak als bij Roos. Geen groter geluk dan als we samen nog even bij onze slapende dochter kijken.” ■

Over twee weken: zij van Marcel de Groot.